

D. RADIĆ, *Na Djedu kod Kostajnice*

1971, 360 kao šesta knjiga, potom Rad VII. razreda za likovne umjetnosti: 1978, 379 (7); 1978, 381 (8); 1982, 397 (9), 1982, 399 (10); 1984, 406 (11); 1985, 416 (12); 1986, 423 (13); 1991, 437 (14). U Radu su objavljene važne rasprave istaknutih povjesničara umjetnosti (A. Schneider, Lj. Karaman, D. Kniewald, C. Fisković, K. Prijatelj, A. Mohorovićić, A. Horvat, A. Deanović, D. Kečkemet i dr.); uređivali su ga C. Fisković, T. Krizman, A. Mohorovićić, D. Galić i E. Kovačević.

V. Fo.

RADICA, Branko, pisac (Split, 8. IX. 1899 — 19. XII. 1987). Doktorirao na Pravnome fakultetu u Zagrebu 1925. Slikarstvo učio kod E. Vidovića. Od 1919. objavljuje priloge u periodcima »Novo doba«, »Hrvatska riječ«, »Jadranska pošta« i dr. Piše suvremenu kroniku, zgrade iz povijesti grada Splita, osvrte na književne i likovne teme. Osobito se zanimao karikaturnom; od teorijskih pitanja najviše ga zaokuplja odnos slikarstva i prirode.

BIBL.: *Umetnost slikara Vidovića*, Novo doba, 2. VI. 1923; *Refleksija o izložbi Uvodičevih karikatura*, Jadranska pošta, 17. X 1927; *Izložba slikara Ignjata Joba*, ibid., 5. X 1931; *Novi Split*, Split 1931; *Vodič Splita*, Split 1947; *Salona i Split*, Split 1985.

LIT.: Z. Mužinić, Split mu je bila najveća ljubav, u povodu smrti književnika, publiciste i javnog radnika B. Radice, Zadarska revija, 1988, 3.

I. Žić.

RADICA, Marin, kipar (Korčula, 5. X. 1863 — 13. V. 1904). Obrtnu školu je polazio u Trstu, a Akademiju u Beču, potom je boravio uglavnom u Korčuli. Radio je pretežno crkv. skulpturu i namještaj od kamena i drva. Djela mu se nalaze po Dalmaciji i nešto u Istri i Trstu. Izradio raspelo u crkvi Sv. Nikole u Korčuli, likove anđela u župnoj crkvi u Blatu, kipove Sv. Roka i Sv. Antuna u Blatu te raspelo za sarajevsku katedralu, drvenu propovjedaonicu i kipove svetaca za dubrovačku katedralu.

LIT.: M. Gjivoje, Otok Korčula, Zagreb 1969, str. 286. — I. Fisković, Kulturno umjetnička prošlost Pelješkog kanala, Split 1971.

R.

J. RADILOVIĆ, kadar iz stripa *Kroz minula stoljeća*

RADIČEVIĆ, Paskoje, štitar i slikar (Dubrovnik, XV. st.); sin drvo-rezbaru Radića Ivanovića. God. 1450. obvezao se da će na 45 štitova naslikati grb kneza iz Taranta, a sljedećih godina spominje se u ugovorima za izradu štitova i škrinja dubrovačkim vlastelinima i građanima.

LIT.: V. Đurić, Dubrovačka slikarska škola, Beograd 1964, str. 24, 88.

RADIĆ, Antun, etnolog i književnik (Trebarjevo Desno kraj Siska, 11. VI. 1868 — Zagreb, 10. II. 1919). Studirao slavistiku u Zagrebu i Beču (1891/92). Doktorirao iz filozofije 1892 (*O nekim eshatološkim motivima u hrvatskoj književnosti*). Bio je srednjoškolski nastavnik u Osijeku, Požegi, Varaždinu i Zagrebu. Bavio se književnošću, osobito ruskom. Od 1897. preuzima redakciju »Zbornika za narodni život i običaje Južnih Slavena« i od tada se bavi pretežno etnologijom. God. 1897. objavljuje u Zborniku *Osnovu za sabiranje i proučavanje grada o narodnom životu*, kojom je položio temelj razvitku etnologije u Hrvata. Razradio problem narodne kulture i narodoznanstva (etnologije) kao znanosti.

BIBL.: Sabrana djela dra Antuna Radića, I—XIX, Zagreb 1936—39.

R.

RADIĆ, Davorin, slikar (Hrvatska Kostajnica, 15. II. 1957). Završio Akademiju u Zagrebu 1985 (V. Jordan). Suradnik Majstorske radionice Lj. Ivančića i N. Reiser 1983—85. Profesor na Školi primijenjene umjetnosti i dizajna. U početku slika reinterpretirajući stare majstore (*Velázquez — Predaja Brede*, 1983—84; *Raffaello — Zaruke*, 1987). Od 1989. snažnim i kromatski bogatim potezima u duhu neoekspresionizma slika krajolike (*Krajolik iznad Kostajnice*, 1990; *Vrbani*, 1992), autoportrete, mrtve prirode i mitološke prizore (*Dionisova mladost*, 1991; *Merkurova družba*, 1994). — Samostalno izlagao u Hrvatskoj Kostajnici, Zagrebu, Opuzenu, Velikoj Gorici, White Stoneu, Sisku, Križevcima, Osijeku, Varaždinu i Sv. Ivanu Zelini.

LIT.: D. Schneider, Davorin Radić (katalog), Zagreb 1985. — Isti, Davorin Radić — crteži (katalog), Zagreb 1989. — N. Beroš i D. Vandura, Davorin Radić (katalog), Zagreb 1993. — V. Maleković, Davorin Radić (katalog), Zagreb 1994. — D. Vandura, Davorin Radić (katalog), Sv. Ivan Zelina 1995.

K. Ma.

RADIĆ, Frano, arheolog (Bol na Braču, 24. VIII. 1857 — 13. IV. 1933). Studirao arhitekturu u Beču, potom bio stručni učitelj u Makarskoj, Korčuli i Dubrovniku. Proučavao prapov., grč., rim. i posebno starohrv. spomenike (crkvice) i nalaze. Bio je znanstveni izvjestitelj Hrvatskoga starinaruskog društva u Kninu i gl. urednik »Starohrvatske prosvjete« (1895—1904).

BIBL.: *Graditeljski ureši i nadpisni ulomci hrvatsko-bizantinskoga sloga sa crkve bl. Gospe u drniškom Gradu*, SHP, 1898; *Hrvatsko-bizantinski slog*, ibid., 1900; *Ostaci starohrvatske bazilike na glavici »Stupovi« u Biskupiji kod Knina*, ibid., 1901; *Sredovječni pisani spomenici u samostanu o. o. konventualaca u Šibeniku*, ibid., 1903.

LIT.: F. Bulić, Razvoj arheoloških istraživanja i nauka u Dalmaciji kroz zadnji milenij, Zbornik MH, 1925.

B. Čk.

RADIĆ, Ivo, arhitekt (Split, 10. I. 1930). Diplomirao na Tehničkome fakultetu u Zagrebu 1956 (N. Šegvić). Do umirovljenja (1990) djelovao u Odjelu za arhitekturu Urbanističkoga zavoda Dalmacije u Splitu. Autor je stambenih zgrada, sklopova kolektivnoga stanovanja te hotela koji se odlikuju funkcionalnošću, tehnološkim inovacijama, jednostavnošću, čistoćom konstrukcije i oblika. Prepoznatljiv izraz ostvaruje oblogom vanjskih zidova salonitom, suzdržanom paletom svijetlih tonova te karakterističnim pokretnim brisolejima. Važnija su mu ostvarenja: stambeni neboderi i interpolacije u Ul. Domovinskog rata (1965), stambene zgrade na Mejama (1965—66), stambeni neboderi u Spinutu (1967/68) — sve u Splitu, hotel »Bodul« i restoran »Sirena« u Hvaru i hotel za samce ŽTP-a na Ravnim njivama u Splitu (1970), stambeno-poslovna ulica u Splitu III i stambeno-poslovna uglovnica Zrinsko-Frankopanska — Zoranićeva ul. u Splitu (1972), stambeno-poslovni sklop na Punti u Omišu (1982), stambeno-poslovne zgrade u Novome Travniku i Okružni zatvor Split na Bilicama (1986), te stambeno-poslovna zgrada na Poljani Tina Ujevića (1989). Od projekata su važniji oni za hotel u Komiži na Visu (1969), upravnu zgradu »Brodospasa« u Splitu, školu u Primoštenu (1970) te stambenu uglovnicu Gospinica-Poišanska ul. (1988) i stambeno-poslovnu zgradu na Žnjanu u Splitu (1989).

LIT.: Nagrade Urbanističkog biroa, Ivo Radić, URBS, 1967, 7. — Stambeni kompleks u Splitu 3, Bilten Urbanističkog zavoda Dalmacije, 1977, 46. — R. Plejić, Ivo Radić, Nagrada »Viktor Kovačić« za životno djelo, 1988, ČIP, 1990, 3. — M. Gamulin, Stambena arhitektura u Splitu 1945. do danas, Arhitektura, 1989—1991, 208—210. — T. Odak, Pregled stambene arhitekture u Hrvatskoj 1945—91, ibid.

Dr. Ma.

RADIĆ, Zvonimir, arhitekt (Zagreb, 13. IV. 1921 — 15. I. 1985). Diplomirao je na Tehničkome fakultetu u Zagrebu. Bavio se problemima suvre-

menog oblikovanja u industriji i arhitekturi te pedagoškim radom. U Zagrebu je potaknuo osnivanje sekcije za industrijsko oblikovanje pri ULUPUH-u 1951. i Studija za industrijsko oblikovanje (SIO) 1956; vodio je tečaj oblikovanja na Školi primijenjene umjetnosti 1951/52, predavao na Akademiji primijenjene umjetnosti 1954/55, radio u Centru za industrijsko oblikovanje 1964–67. te predavao na Akademiji od 1969. Jedan je od osnivača grupe »EXAT 51«.

BIBL.: *Umjetnost oblikovanja*, u knjizi: J. Denegri i Z. Koščević, EXAT 51, Zagreb 1979; *Likovni odgoj*, ibid.

LIT.: J. Denegri i Z. Koščević, EXAT 51, Zagreb 1979.

Ž. Kć.

RADILOVIĆ, Julio (Jules), crtač stripova (Maribor, 23. IX. 1928). Završio je Školu primijenjene umjetnosti u Zagrebu 1952. Crtanjem stripova bavi se od 1952. u »Horizontovu zabavniku«, od 1956. ponajviše kao suradnik zagrebačkoga »Plavog vjesnika«. Obraduje različite žanrove, a preciznim i sigurnim crtežom slijedi tradiciju realističkoga narativnog stripa. Izveo je serije *Kroz minula stoljeća* (1956–58), *Izviđačke pustolovine* (1956–58), *Afrčke pustolovine* (prva pol. 60-ih godina) — sve po scenariju Z. Furtingera, *Kapetan Leši* (poč. 60-ih godina; scenarij Ž. Mitrović i N. Bixy), *Partizani* (od 1977; scenarij Đ. Lebović). U serijama *Bača izviđač* (prva pol. 60-ih godina; scenarij N. Neugebauer) i *Herlock Sholmes* (druga pol. 60-ih godina; scenarij Z. Furtinger) izražen je njegov smisao za karikaturu. Stripovi su mu objavljivani u petnaestak eur. i izvanjur. zemalja.

LIT.: V. Krulčić, Hrvatski poslijeratni strip, Pula 1984.

R.

RADINČIĆ, Ivan, klesar i graditelj (XV. st.); radio u Dubrovniku. Spominje se 1438–58. s ostalim majstorima na gradnji korčulanske katedrale i zvonika.

LIT.: C. Fisković, Korčulanska katedrala, Zagreb 1939, str. 20, 22, 70. — *Isti*, Naši graditelji i kipari XV. i XVI. stoljeća u Dubrovniku, Zagreb 1947, str. 78, 100.

RADINOVIĆ, Dobrašin i Nikola, klesari i graditelji (Dubrovnik, XV. st.). Gradili su u Dubrovniku od 1429. treći i četvrti kat zvonika dominikanske crkve. Vodili su poznatu klesarsku radionicu i izrađivali arhit. ukrase za dubrovačke crkve i palače, među ostalim i za palaču Sandalja Hranića po projektu Bonina iz Milana.

LIT.: C. Fisković, Naši graditelji i kipari XV. i XVI. stoljeća u Dubrovniku, Zagreb 1947, str. 112–114. — F. Kovačević, Dominikanski samostan, Dubrovnik 1956, str. 27.

D. Kt.

RADIŠIĆ, Mihoć, graditelj (Dubrovnik, XV. st.). Na tvrđavi Sokol u Konavlima sagradio 1421. crkvu za bos. vojvodu Sandalja Hranića. S V. Deškovićem (?) zidao je 1466. u Dubrovniku crkvu Sv. Sebastijana u prijelaznome gotičko-renesansnome slogu, a 1457. župnu crkvu na Koločepu; 1479–86. sagradio crkvu Gospe od anđela iznad Orebića na Pelješcu, također u stilu prijelaza iz gotike u renesansu. Bio je nadstojnik radova pri obnovi Kneževa dvora 1464. nakon rušenja pročelja.

LIT.: C. Fisković, Naši graditelji i kipari XV. i XVI. stoljeća u Dubrovniku, Zagreb 1947, str. 93–95. — J. Tadić, Grada. — C. Fisković, Bogorodica sa djetetom Nikole Firentina u Orebićima, Peristil, 1957, 2, str. 172–173. — *Isti*, Franjevačka crkva i samostan u Orebićima; u knjizi: Spomenica Gospe anđela u Orebićima 1470–1970, Omiš 1970.

D. Kt.

RADMANOVIĆ, Radosav i Jakov, klesari i graditelji (Dubrovnik, XV. st.). Braća Radosav i Jakov ubrajaju se među aktivnije dubrovačke majstore toga doba. S Đ. Utišenovićem i R. Grubačevićem izvode 1456. prvo krilo dominikanskoga klaustra u Dubrovniku prema nacrtima Masa di Bartolomea u bogatome gotičkom stilu, a 1447. kameni most na Pločama; 1460. podižu s V. Bogojevićem i S. Radosalićem drugo krilo klaustra. Radili su ukrasne i arhit. dijelove javnih i priv. građevina u Dubrovniku, Kotoru, Stonu, Baru i Skadru. Primjenjivali su većinom gotičke ukrasne elemente.

LIT.: C. Fisković, Naši graditelji i kipari XV. i XVI. stoljeća u Dubrovniku, Zagreb 1947, str. 56, 101, 118–119, 122–124, 127. — L. Beritić, Utvrđenja grada Dubrovnika, Zagreb 1955, str. 66. — C. Fisković, Građevinski sklop crkve i samostana, u knjizi: Dominikanski samostan Dubrovnik, Zagreb 1975.

D. Kt.

RADMIL, drvorezbar (XV. st.); radio u Zadru. Potpisao se glagoljicom 1442. na malome prijenosnom drvenom oltaru, koji se čuvao u Arheološkome muzeju u Zadru. Djelo je uništeno u II. svj. r.

LIT.: I. Petricoli, Umjetnička obrada drveta u Zadru u doba gotike, Zagreb 1972, str. 10, 87.

RADMILOVIĆ, Željko, kipar (Split, 21. I. 1919). Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1949 (F. Kršinić); pohađao specijalni tečaj kod A. Augustinčića 1950/51. Radi skulpture u kamenu, drvu i bronci s temama iz II. svj. r. (spomenici u Splitu, Kaštel Gomilici i Kaštel Lukšiću), te intimnu plastiku manjih dimenzija (dječje igre, aktovi). Autor mnogobrojnih poprsja revolucionara (Split, Bršanovo). Samostalno je izlagao u Zagrebu i Slavonskome Brodu. Bavi se medaljerstvom, keramikom, grafikom i scenografijom.

R.

V. RADOIČIĆ, *Triptihon*

RADOBOJ, selo / od Krapine. Nalazište neolitičkih predmeta te grč. zlatnoga novca (glava Atene i lik Nike), kovana po uzoru na statere Aleksandra Velikoga. — Župa Radboa spominje se 1334. Župna crkva Sv. Trojstva smještena je, neuobičajeno za Hrvatsko zagorje, u močvarnoj udolini; jednobrodna je gotička građevina barokizirana u XVIII. st., s bočnim kapelama s obje strane broda (lijeva iz 1721); tornjić se izdiže iz krovišta. U svetištu je gotički mrežasti svod; kružišta prozora imaju motiv ribljega mjehura. U crkvi je — osim oltara (1721. i gl. 1758) — nadgrobna ploča J. Habjanica iz 1621, ciborij iz 1634. i kalež iz 1747.

LIT.: G. Szabo, Kroz Hrvatsko zagorje, Zagreb 1939, str. 57–59. — D. Baričević, Pregled spomenika skulpture, Ljetopis JAZU, 1978, str. 598–599.

A. Ht.

RADOIČIĆ, Vojo, slikar (Požega, 10. XI. 1930). Završio Pomorsku akademiju u Rijeci 1957. Radi kolaže u duhu »urbane naive«, bogate imaginacije i nadrealnih ugođaja (*Autobus za ispravno odredište*, 1976; *Na putu u banku*, 1980; *Intimna marka za pismo*, 1982). U djela unosi elemente dječjega lik. stvaralaštva, tekstualne poruke i živopisni kolorit (*Para mi se Dubrovnik*, 1990; *Veliki san*, 1992; *Triba navigat*, 1994). Samostalno izlagao u Rijeci, Opatiji, Zagrebu, Dubrovniku, Veneciji, Firenci, Beču, Londonu, Melbourneu i New Yorku. Bavi se ilustriranjem knjiga, primijenjenom umjetnošću, karikaturom, malom plastikom. Napravio dvadesetak scenografija za kazališne kuće u Beču, Badenu, Rijeci, Splitu, Malome Lošinj i Dubrovniku.

LIT.: M. Zinaić, Vojo Radoičić (katalog), Rijeka 1982. — *Isti*, Vojo Radoičić (katalog), Rijeka 1985. — E. Dubrović, Vojo Radoičić, Putovanja (katalog), Rijeka 1987. — *Isti*, Vojo Radoičić (katalog), Poreč 1993. — T. Maroević, Vojo Radoičić, Snoviđenja (katalog), Dubrovnik — Šibenik 1994.

Ž. Sa.

RADOJ, Marin (Marin Radojev, Alegretti Marin), kamenar i graditelj (Trogir, prva pol. XV. st.). Nakon 1420. protomagister je gradnje mlet. kaštela u Trogiru (naknadno prozvanog Kamerlengo). God. 1438. povjerena mu je gradnja trogirске luke; 1439. spominje se u Trogiru u svojstvu protomagistera i kamenara koji daje sina Ivana u nauk kod mlet. graditelja M. Gruata.

LIT.: C. Fisković, Opis trogirске katedrale, Split 1940, str. 7, 63. — *Isti*, Zadarški sredovječni majstori, Split 1959, str. 23, 64. — P. Andreis, Povijest grada Trogira, I, Split 1977, str. 60. — C. Fisković, Neobjavljeno djelo Blaža Jurjeva u Stonu, Prilozi — Dalmacija, 1961, str. 126. — I. Fisković, Gotička kultura Trogira — Trogir, Mogućnosti, 1980, 10–11.

I. Bab.

RADOJE, zlatar (Dubrovnik, XIV. st.). Radio 1349. i 1356. u državnoj kovnici novca, gdje je rezao kalupe za dinare tzv. sedmoga tipa. God. 1363. izradio je srebrnu ikonu prema oporuci Đ. Parmesana, a 1365. dobio je dozvolu da može izraditi kalup za bosanske dinare. U radionici je držao više učenika, a udruživao se i s drugim zlatarima (Guglielmo iz Njemačke, Cavalcante iz Venecije, Leonard iz Kandije i Filip iz Firence).

LIT.: M. Rešetar, Dubrovačka numizmatika, I. i II, Sremski Karlovci 1924. — C. Fisković, Dubrovački zlatari od XIII. do XVII. stoljeća, SHP, 1949, 1, str. 157, 165, 168, 176, 183, 199, 245.

N. B. B.

RADOJEVIĆ, Ivan (Zabulatović), zidar (Dubrovnik, XV. st.). Radio je zajedno sa Živkom Ratkovićem 1449. kuću Stjepanu Gučetiću u Obučarskoj ulici; 1454. nadograđivao je crkvu Sv. Kate; 1458. gradi orsan Marinu I. Bizantiju u Rijeci dubrovačkoj.

LIT.: C. Fisković, Naši graditelji i kipari XV. i XVI. stoljeća u Dubrovniku, Zagreb 1947, str. 54, 78, 94.